

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

U ćelijama Otkupljenja

Federico Buono

Federico Buono
U ćelijama Otkupljenja
2012

Autor osobno
Naslov originala „Nelle celle della Redenzione”; S talijanskog
prevela: Erika

anarhisticka-biblioteka.net

2012

Sadržaj

Predgovor	5
---------------------	---

No oko mene, u gudurama ćelija otkupljenja tišina obavija zidove – i opet tonem u san vječitih mōra.

Pri odlasku na mokrenje, donose mi jelo, pitam za sat: „19 je”, kaže policajac.

Sutra me čeka suđenje, i u ovom statičnom ali pokretljivom trenutku razmišljam što reći branitelju, kojeg su mi dodijelili, mada nisam odabrao da ga prihvatim.

„Ja negiram pravo”, eto što ću reći.

Moje se misli kroz iduće sate isprepliću, u mnoštvu krhotina psiho-fizičke intuicije.

Budim se ujutro i odlazim na suđenje, sve do kraja želio sam se oduprijeti ali mi moja ograničena snaga ne dozvoljava da odaberem.

Lisice stišću moja zapešća kao dokaz čina depersonalizacije, i neprekidna svjetlost nasrće u nizu odbljesa...

Da li sam u ćelijama spasenja živio u mōrama ili u javi?

Sâm — sve do potpunog okajanja.

Vraćam se u ćeliju, liježem, drugo mi ne preostaje.

Zaspim, u stalnom polusnu, ili je možda polusan moj san?

U jednom trenutku opažam u navlaci prljavog pokrivača, utisnutu, među naborima, smeđe boje, figure lubanja i kostura, u raznim položajima.

Jesam li budan, ili nisam?

Polazem ruku na oči, kako bih smirio glavobolju koju proizvode stalno upaljena svjetla u neprekidnom nadiranju njihovog deperzonirajućeg efekta, a u jednom trenu, ne opažajući njegov dolazak, čujem još jedan glas.

Međutim, ne dolazi odozgo, čujem ga oko sebe.

Čini mi se da ga prepoznajem, Maurizio, Nihilist-egoist u afinitetu, kaže mi u nizu jeka:

„Kerber bdije pred vratima tvojeg osobnog Pakla”.

Da li sam budan?

Neukrotivi stvore

samo je Snaga savladala tvoje tijelo

„Otkupljenička praznina

oduzima život smjelih

u neprekidnoj blještavoj zasićenosti

bijele i svjetlosne smrti

sada osluškuj

individualni napor

Kerber koji bdije

nad vratima tvojeg osobnog Pakla”¹

„Maurizio?!” pitam, ne čujem ništa.

Jesam li budan?

Osmijehujem se, osjećam toplinu na dnu čela, u trenutku lucidne ludosti, ali ubrzo nestaje, i kao sjena koja pada ponovno čujem vodu zahoda, koja nikada ne staje...

¹ „La fatica”, Maurizio De mone

Predgovor

„12 svibnja 2012. bit ću podvrgnut suđenju za tešku krađu, nakon što sam oslobođen uz zabranu prebivališta.

Rekao sam odvjetniku da odbijam obranu, no on tvrdi da mora odraditi svoj posao.

Iako nisam ništa potpisao i mada sam preuzeo odgovornost za krađu, na temelju vlastitog iskustva i stalnog antipravnog istraživanja, u sudnici pred sucem i policajcima ja sam bio smatran „pravom”.

Kao što je pravo i zabrana prebivališta, premda ja nisam ništa izabrao.

Kao točku rasprave (bez postavljanja granice „granici”) moramo si postaviti pitanje, kao krajnju točku, da li su skrivanje i bijeg oblici totalne negacije?”

* * *

Katapultiran u prisutno odsustvo i u stvarnost statičnog uobičajenja postojanja, nalazim se na dnu preostale dubine, unutar mračne ćelije otkupljenja.

Što vidim? I da li gledam mojim „pogledom”?

Mogu li čuti i/ili osjetiti ako sam lišen perspektive?

Moja stopala i moje noge prigušuju — zamijetivši potpunu percipcijsku prazninu — u kompulzivnom kretanju širenje događaja.

Kao da moji donji udovi preuzimaju moć kretanja. Jesam li još dio samoga sebe, dio kretnji svoga tijela?

Ulazim jednog subotnjeg popodneva u ćelije otkupljenja, ali već nakon nekoliko infinitezimalnih minuta ne znam više ni kako sam, ni gdje sam, ni koje je vrijeme...

Pritišće me snaga koja proizvodi induciranu podčinjenost, gledam zidove — s utisnutim slikama iscrtanih krvlju ili izbljuvkom mojih „prethodnika” — sebe samog.

Trenutak za trenutkom — u nepokretnom trenu — zamjećujem čin depersonalizacije, u samoj odsutnosti „perspektive”, unutar kašnjeničke sobe.

Čujem glas, kao da dolazi iz svijeta imaginativnih aluzija.

Čujem i što čujem u tom slušanju?

Glas me zove i kaže mi: „Trebaš nešto?”

U ćelijama otkupljenja nema ničega, osim željeznog ležaja s prljavim pokrivačima.

Da, ima još nešto, tamo gore, nekakva zatvorena kutija, iz koje dolazi „glas”. U tu osobitu relikviju smještena su neprekidno goruća svijetla, i mikrofoni u koji treba odgovarati.

„Da”, kažem, „trebam u zahod”.

U ćeliji otkupljenja nalazimo se ja i četiri zida koji zrače miris usapljujućeg otkupljenja.

Izvan statične ćelije hodnik, s obje strane kavezi visoki do stropa.

I još velikih neona, raspršuju svjetlost koja nagrizava trenutke u kojima pogled traži „nešto” na što bi se spustio.

Vraćam se unutra i čujem zvukove koji nikada ne prestaju.

Mislim: „kišit će?”. Onda osvijestim da ja to ne mogu znati, nikako, ali otkrivam pri vraćanju na moj prethodni izlazak iz ćelije da se radi o vodi iz zahoda, koja se u stalnom kruženju nikada ne zaustavlja.

Tišina. Ništa oblikuje vremenost tišine u vremenu koje izobličuje.

U ćelijama otkupljenja tišina priklješćuje glas u srž vlastitog „bitka”, uklješćuje ga u škripac gdje u hipu ova tišina proizvodi mđre slojevitih oblika, koje iskorjenjuju iskustva i oduzimaju životnu limfu, svemu što se proživljava.

Polusan, san pokreće realnost oko otkupljeničke sobe.

Međutim, postoji li u ćelijama otkupljenja „uokolo-okolo”?

U polusnu nastaje, u stalnom nadrživanju slika, svijet napučen bezbrojnim vizijama koje se pojavljuju i nestaju.

Okrećem se, ležim na boku mojeg tijela kako ne bih previše osjećao bol u kostima, koju mi željezni ležaj nanosi, komprimirajući mene-samog-pojedinca.

Ponovno čujem glas — „iznad” mene: „trebaš nešto?”

Jesam li ja zvao?

Ne razlikujem ono što čujem od onog što vidim slušajući...

Čujem kako se otvaraju teška željezna vrata, ulazi sablasni lik, gleda me u lice, kao da je na njemu nešto abnormalno.

Pita me „želiš jesti?”

U ćelijama otkupljenja ne možeš jesti — no, iako ne osjećam glad konzumiram splaćinu pred policajcem, mada me jedi.

U neprestanom — „gore-dolje” činu depersonalizacije imam trenutak intuicije, i pitam policajca koliko je sati:

„17:50”, kaže.

„Ah, mislio sam da su 2 ujutro”, odgovaram.

Bio sam uvjeren, nakon što sam krenuo zbrajati koliko je vremena moglo proći od mog ulaska u ćelije otkupljenja.

Unutra, u ćeliji, mašta prska s jedne na drugu stranu u „određenom” trenutku.

Prije odlaska, gotovo brižljivo, policajac kaže „Nastoji se odmoriti”.

„Ah da, odmoriti?!” mislim.

Oklopna vrata ćelije se zatvaraju, proizvedeći inhalacije otupjelosti unutar mojeg zatvoreničkog tijela.

Pokušavam hodati, da bih se kretao, ali hladnoća ćelije je nametljiva, prisutan je i jedan ventilator koji nikada ne staje.

Ponirem u ponore i u gudure ćelija otkupljenja.

Tišina... čujem netko kuca: „tko je?”, pitam se. Mislio sam da sam sâm — u mojem prolasku kroz hodnik vidio sam tri prazne ćelije — no otkrivam da je stigao — nečujan — netko tko se jada, i želi u zahod.

I ja želim ići, da iskoristim trenutak, i vidim mojeg privremenog susjeda, ali ništa, jedan po jedan — okajanje je neprekidno, postaje post uma.